

ABE KÓBÓ

Az özönvíz

Volt egyszer egy szegény, ám jóra való filozófus, aki ki akarta fürkészni az ég törvényeit, ezért a lapostetős háza tetején elhelyezett egy távcsövet és vizsgálni kezdte az égitestek mozgását. Mivel úgy látszott, hogy néhány értelmetlen hullócsillagon és kiszámítható csillagképen kívül más megállapításra nem fog jutni, ezért inkább a Föld felé irányította a távcsövet. Ezt, ha nem is kifejezetten unalmában, de minden különösebb ok nélkül tette. Szeme előtt tótágast állt a város, s látszott egy munkás is, aki hasonlóan fejfelé sétálgatott. A filozófus képzeletben normális helyzetbe forgatta a látékpet, majd a lencsével követte a munkás mozgását. A nagy átmérőjű lencsével belelátott az apró fejbe. Ez azért volt lehetséges, mert a munkás épp most tért haza a gyárból, az éjszakai műszakból, s fejében nem volt más a kimerültségen kívül.

A kitartó filozófusnak azonban esze ágában sem volt elkapni róla a lencsét, s tovább követte az ember útját. Kisvártatva türelme meghozta termését: a következő változást figyelhette meg a munkáson.

Egyszer csak átláthatatlanná vált az alakja, lábánál fogva olvadni kezdett, majd rongybaba módjára összecsukszott. Csak ruhája, sapkája és cipője maradt meg belőle, ezeken kívül csupán egy felpuffadt, ragacsos masszát hagyott maga után. Végül teljesen cseppfolyós állapotba került és szétfolyt a földön.

Az elcseppfolyósodott munkás csendben hömpölygött lefelé a lejtőn. Befolyt az út göröngyöibe, majd kikúszott onnan. Ennek a valaminek a mozgása, amely ellentmondott a folyadékok dinamikai törvényeinek, annyira megdöbbenette a filozófust, hogy majdnem kiejtette kezéből a távcsövet. A folyadék tovább mozgott, és amikor beleütközött egy útszéli falba, úgy kúszott fel rajta, mint egy szilárd testtel rendelkező élőlény. Amikor átmászott a falon, eltűnt a látómezőből. A filozófus elvette szemét a távcsőről és nehéz sóhaj hagyta el ajkát. Másnap megjövendölte a világnak a nagy özönvíz eljövételét.

A Föld minden szegletében megkezdődött a folyamat, amelynek során a munkások és szegény rétegbeliek cseppfolyóssá változtak. Különösen a csoportos átalakulások voltak figyelemre méltók. Voltak olyan esetek, amikor a nagy gyárakban váratlanul leállt a gépek működése, mert az összes munkás elfolyt egy csapásra. Ezt követően egyesültek egymással és egy nagy folyam-má alakulva kicsorogtak az ajtók résein, vagy felmásztak a falakon, és az ablakokon keresztül távoztak. Ezen kívül ennek fordítottjára is volt példa: miután a munkások átváltak, a megürült gyárban túlpörögtek a magukra hagyott gépek és végül összeomlottak. Sorra hozták nyilvánosságra az újságok azokat az incidenseket, amikor a börtönbeli elítéltek csoportosan átváltak és megszöktek, vagy amikor a mezőgazdaságban kisebb vízkárok keletkeztek, amelyek a falusiak cseppfolyósodásának számlájára voltak írhatók.

Nem maradt elszigetelt jelenség az, hogy az emberek folyékonyvá váltak, s ez felfordulást okozott a legkülönbözőbb területeken. A bűnözők átváltozása révén robbanásszerűen emelkedett a tökéletes bűntények száma, ezért összeomlott a közbiztonság.

A rendőrség titokban fizikusokat mozgósított annak érdekében, hogy megfelejtsék a folyadék összetételét. Mivel azonban az teljességgel meghazudtolta a kémia törvényeit, csupán annyit értek el vele, hogy rettentően összezavarták magukat. Érintésre egyáltalán nem különbözött a sima víztől, azonban időnként olyan erős felületi feszültség alakult ki rajta, akár a higanyon. Nem csak arra volt képes, hogy megtartsa eredeti körvonalát, akár az amőba, s ezáltal alacsony helyekről magasabb helyekre tudjon felmászni; hanem arra is, hogy miután teljesen beleolvadt a többi folyadékemberbe, illetve egyéb természetes folyadékokba, egyszer csak valamilyen okból ismét kiváljon onnan eredeti tömegével.

Ugyanakkor időnként meg pont, hogy gyenge felületi feszültséget mutatott, akár az alkohol. Ilyenkor rendellenes erővel szívódott be az összes szilárd testbe. Például – talán azért, mert más volt a funkciójuk – ugyanolyan anyagú papírokkal szemben is különböző reakciókat mutatott. Volt, hogy egyáltalán nem reagált és volt, hogy a vegyszerekhez hasonlóan oldotta őket.

Ezenkívül a folyékony emberek meg is tudtak fagyni és el tudtak párologni. A fagypontjuk és párolgáshőjük eltérő volt. Így az is megtörtént, hogy a vastag jég tetején futó hintókat lovastul elnyelte egy hirtelen kiolvadt lék, vagy, hogy a korcsolyabajnokságon az élen futó bajnok hirtelen eltűnt a nézők szeme elől. Hasonlók történtek nyáron, amikor a medence vize hirtelen megfagyott, s csapdába ejtette a benne úszó fiatal lányokat. A folyadékemberek felmásztak a hegyekre, beleveggyültek a folyókba és átkeltek a tengereken. Amikor elpárologtak, felhőkké alakultak, s eső formájában visszahulltak, aminek köszönhetően az egész világon elterjedtek. Kiszámíthatatlanná vált, hogy hol, mikor, mit fognak okozni. A kémiai kísérletek teljesen zsákutcába jutottak. A gőzmozdonyok használhatatlanná váltak, mert folyadékemberek veggyültek a kazánokba. Egyszer hiába hevítették őket, nem keletkezett nyomás bennük, máskor meg hirtelen megduzzadtak, amitől szétrepesztették a kazánt. Szavakkal kifejezhetetlen káosz sújtotta a víztől függő halfajokat és növényeket. Olyan változások és pusztulás járt nyomukban, amely meghaladta a biológusok legvadabb becsléseit. Dalolva guruló almák, valamint tűzijátékszerű hangokat hallatva detonáló rizskalászok jelentek meg. Mindenekelőtt a még megmaradt, főleg tehetősebb emberekre gyakoroltak jelentős hatást.

Ezek között említhetjük, amikor a gazdag gyártulajdonos a reggeli kávéját készült kortyolgatni, ám amikor ajkait a csészére helyezte, abba belefűlt. Volt, aki egy pohár whyskitől fűlt meg, vagy egy még szörnyebb példa az, amikor valaki egy cseppnyi szemcseppből. Bár szinte hihetetlen dolgok ezek, mégis mind igazak.

Ezeket a híreket hallva sok tehetős emberen valóságos hidrofóbia lett úrrá. Egy magas kormányzati tiszt vallomásaiból maradtak ránk az alábbi sorok: „Amikor vizet iszom, megnézem a vizet a pohárban, s képtelen vagyok azt hinni, hogy az valóban víz. Pontosabban csak arra tudok gondolni, hogy az egy folyékony ásvány, egy emészthetetlen és káros anyag, amit ha magamhoz veszek, azonnal rosszul leszek tőle, és ez a gondolat teljesen tönkretesz.”

Akár görcsöket okozott volna a lenyelése, akár nem, azt világosan megállapíthatjuk, hogy itt a hidrofóbia esete forog fenn. Mindenhol idős dámákat lehetett látni, akik a víz pusztító látványától eszméletüket veszítették. Ezzel egyidőben a veszethez elleni vakcina sem bírt semmilyen hatással.

Már a világ minden szegletében hallani lehetett olyan hangokat, amelyek egybecsengően hirdették a nagy özönvíz eljövételét. Az újságok kezdetben azonban a következő kifogásokkal utasították el rendre az elméletet:

– Idén a világ valamennyi részén elmarad a megfigyelhető csapadékmennyiség a mindenkori átlagtól.

– A folyók, amelyek vízszintemelkedésről árulkodhatnának, nem haladják meg az ilyenkor szokásos évszakos ingadozások mértékét.

– Ezen kívül semmilyen más időjárásbeli, illetve földtani anomáliáról nem számoltak be.

Ez mind igaz volt. Ahogy az is, hogy az özönvíz már megkezdődött. Ez az ellentmondás egy általános társadalmi nyugtalanságot eredményezett. Már mindenki számára nyilvánvaló lett, hogy ez már nem egy szokványos árvíz. Végül az újságok is kénytelenek voltak elismerni az özönvíz tényét. Az változatlanul optimista hangon csupán olyanokat ismételtettek, hogy mindez az égitestek szokatlan hatásából adódik; illetve, hogy mindez csupán egy átmeneti állapot, s hamarosan minden visszatér a természetes rendjébe. Ugyanakkor a vízszint napról napra csak emelkedett, s számos falut és várost árasztott el. Számos alföldet és lankát fedtek be a folyadékberek, ezért a rangos és tehetős emberek egymással versengve kezdték meg a menekülést a fennsíkokra, hegyvidékekre. Ugyan jól tudták, hogy ennek semmi értelme a folyadékberekkel szemben, akik fel tudtak mászni a falakon, ám ezen kívül nem volt mit tenniük.

Végül a királyok és uralkodók is elismerték a helyzet súlyosságát. Az emberi faj pusztulástól való megmentése érdekében kihirdették, hogy szellemi és anyagi javaink összességét mozgósítva sürgősen fel kell építeni egy nagy védőgátat.

Kényszer munkások százait küldték így az építkezésre. Az újságok is serényen beszálltak a dologba azzal, hogy ezt mint alapvető emberi kötelességet állították be, s az igazságérzetre próbáltak hatni. Ugyanakkor már az összes ember, maguk a királyok és vezetők is tisztaban voltak a kihirdetés hiábavalóságával. Ez azért volt, mert a folyadékberekkel szembeni védőgát nem volt több, mint a kvantumdinamika a newtoni dinamikával szemben. Teljesen hatástalan volt, mi több, a gát innenső oldalán sorban folytak el a munkások. Az újságok negyedik oldala tömve volt az eltűnt polgárokról szóló cikkekkal, ám jellemükből fakadóan ezeket nem az árvíz kiváltó okaként, hanem egyszerűen annak eredményeként tállalták. Ennek az árvíznek az ellentmondásosságáról és valódi okairól mélyen hallgattak és ezeket meg se kísérelték feltárni.

Ekkor jött egy kémikus, aki azt mondta, hogy atomenergiával kell elpárologtatni a világot befedő folyadékbereket. A kormány kisvártatva beleegyezését adta a dologhoz, majd kijelentette, hogy teljes mellszélességgel támogatják a vállalkozást. Am amikor ténylegesen hozzáláttak volna a munkához, akkor megértették, hogy a vállalkozás különböző problémákat vet fel, vagy még pontosabban azt, hogy a próbálkozás teljes képtelenségnek bizonyult. A geometrikusan terjedő cseppfolyósodásból fakadóan nem tudták biztosítani a munkaerő-ellátást, s az átváltozás lassan a tudósokat is elérte. Mivel az alkatrészyárak sorra semmisültek meg és kerültek víz alá, s mindig csak azok felújítása, illetve újjáépítése vitte el az emberek idejét, találgatni sem lehetett, mikor láthatnak hozzá a lényeghez, a nukleáris eszközök gyártásához.

Aggodalom és kín lepte el a világot. Mindenki múmiává aszalódott a vízhiány miatt, s légzésük hörögve zihált. Köztük csak egy volt, aki közömbösen viseltetett a dolgok iránt és jól tudta érezni magát. Ez a derűlátó és ravasz Noé volt. Noé, tanulva az előző özönvíz tapasztalataiból, nem aggodalmaskodott, s lélekjelenlétét sem veszítette el, hanem apránként hozzálátott egy bárka megépítéséhez. Ajtatos eksztázisba tudott kerülni annak a gondolatától, hogy az emberiség jövője az ő kezében van.

Végül, amikor az árvíz elért a háza közelébe, a férfi beszállt a bárkába a családjával és jószágaival. Hamarosan a folyadékberek megpróbálták felmászni a hajó oldalán. Noé nagy hangon szitkozódott:

„Hé, mit hisztek, kinek a hajója ez? Én vagyok Noé és ez Noé bárkája, nehogy összetévesztétek valami mással. Hess, el innen!”

Kiderült azonban, hogy elhamarkodta a dolgot. Hibás számítás volt részéről, amikor azt hitte, hogy a feltételezhetően nem emberi anyag megérti majd szavait. Valójában az nem gondolkodott el rajtuk mélyebben, mint bármely más folyadék tette volna. A következő pillanatban a bárka csordultig telt, s a rajta lévő élőlények mind megfulladtak. A kihalt hajót mindenfelé rángatta a szél.

Igy okozta a második özönvíz az emberiség teljes pusztulását. A víz fenekén, az elcsendesült városokban és falvakban, az utcákon és fák tövében azonban valami fényes anyag kezdett kristályosodni. Talán a tútelített folyadékberek belsejében, a szemmel láthatatlan szívük körül történt ez.